

AMERIKANSKE SOLDATER I KRIG

TEKST 34

Brev fra Vietnam:
Daniel Bailey, 1966

Daniel Bailey afslutter sin værnepligt i Vietnam fra maj 1966 til juni 1967. Det følgende brev skrev han til sin mor den 6. september 1966.

Tirsdag, d. 6. september 1966

Kære mor

(...) Du vil sikkert komme til at høre om os igen. I går havde min deling seks sårede og en dræbt. Vi var ude i en ildkamp, som varede i ni timer. Vi dræbte en masse VC'er på den operation vi er på nu, men vi har også haft en masse dræbte.

Jeg skrev til Sue og bad hende om at give min ring tilbage til dig. Det er stadig en god ring, selvom den ikke virker alt for godt. Jeg kan altid give den til et andet kvaj, jeg mener pige.

Nå, men mor, jeg har ikke så meget tid, og jeg ville bare have, at du skulle vide, at jeg har det godt.

Når du går i kirke, vil jeg gerne have dig til at give alle folk denne adresse, og bede dem om at sende alt, hvad de kan, såsom gammelt tøj og den slags.

Jeg gik ned til et børnehjem forleden dag, og de små børn dér er ynkværdige. De sover på det bare gulv, og får næsten ingenting at spise.

Grunden til at jeg vil have dig til at bede alle om at hjælpe dem, er at jeg føler at jeg måske har dræbt nogen af deres forældre, og det får mig til at føle mig elendigt tilpas at de skal leve videre uden at have noget. Adresse: Mang-Lang børnehjem, Le-Loi Street, Tuy Hoa, Vietnam.

Kærlig hilsen, din søn
Dan

TEKST 35

Brev fra Vietnam:
Robert C. Wilson, 1967

Robert C. Wilson meldte sig til Marinekorpset og ankom til Vietnam i maj 1967, og skrev det følgende brev hjem til sin far to måneder efter sin ankomst. Den 8. januar 1968 blev Robert C. Wilson dræbt – 21 år gammel.

d. 6. juli, 1967

Kære far

Jeg har en barsk historie at fortælle dig denne gang. I går tog min deling plus en maskingeværsskytte, en raketskytte og en mand fra flådekorpset (samaritter) på patrulje i et virkelig slemt område. Vi manglede mandskab, så vi var kun 10. Jeg har ikke båret radioen de sidste to uger, men i går gjorde jeg, fordi ham der plejer at gøre det (han kom hertil for bare to uger siden) skulle på mineskole i Danang. Det, at jeg havde den tingest på ryggen, var med til at redde mit skind.

VC udløste 10 miner, som var spredt ud over stien under os. Da de alle gik af på en gang, blev hver eneste i patruljen ramt. Et stort stykke metal ramte mig i maven, men det gav mig bare en pænt stor bule, og et par skrammer og blå mærker. Mit bælte blev revet i stykker, men jeg var OK. Jeg gik ind på forbindepladsen for at tale med en læge, som sagde, at alt var i orden. Jeg får et "Purple Heart" for det. Jeg har det godt nu og er tilbage i felten.

Korpsmanden, som var bagved mig, blev dræbt på stedet. Patruljeføreren, lige foran mig, mister begge sine ben fra knæene og ned. En mistede et øje og får et par virkeligt grimme ar i ansigtet, plus en smadret hånd. Manden bagved ham brækkede benet tre steder og blev ramt af granatsplinter et par andre steder. Min kam-

merat Mike
røv og rygg
andre fire g
sårede, mer
sataner; de
med, at de
et helvede,
bange i mi
sygetranspo
ordne min
at jeg kur
nåede frem
følte som

Min ka
deling i en
dede land
kunne der
på os alle s
jer. Det bl
glad. Jeg e
helskindet
dig alt for
ville fortæ

Jeg er s
at du ken
telegram
normalt il
ket blod.
hvad du s

Farvel
P.S. (I
mig)

merat Mike brækkede sit venstre ben, og fik sin røv og ryggen temmelig grundigt ødelagt. De andre fire gutter og jeg selv måtte tage os af de sårede, mens vi samtidig kæmpede mod de gule sataner; de kastede granater efter os samtidig med, at de skød med automatiske rifler. Det var et helvede, far!! Jeg har aldrig været så helvedes bange i mit liv. Jeg måtte tilkalde hjælp og en sygetransporthelikopter, mens jeg prøvede at ordne min riffel, som gik i baglås for mig efter, at jeg kun havde affyret 60 skud. Hjælpen nåede frem til os i løbet af en halv time, men det føltes som timer.

Min kammerat Harry tog af sted med sin deling i en fart, og udslettede hele den forbandede landsby. De skævvøjede VC røvhuller kunne deres kram. Det var lige før, de fik ram på os alle sammen. De vil indstille os til medaljer. Det bliver anden gang for mig. Jeg er ligeglad. Jeg er bare glad for, at jeg kom ud af det helskindet. Jeg håber ikke, at dette brev ryster dig alt for meget, men jeg sagde jo til dig, at jeg ville fortælle dig alt, hvad der sker herovre.

Jeg er sund og rask, og jeg ville gerne have, at du kendte hele historien, hvis du skulle få et telegram om mit "Purple Heart". De sender normalt ikke et telegram uden at såret har trukket blod. Det gjorde mit ikke. Fortæl kun mor, hvad du synes, hun bør vide.

Farvel for denne gang. Kærlig hilsen Bob

P.S. (De små skiderikker kan ikke få ram på mig)

Joseph E. Sintoni
* 1945
† 1968

TEKST 36

Efterladt brev fra Joseph E. Sintoni, 1968

Joseph E. Sintoni var 22 år da han den 1. januar 1968 begyndte ét års værnepligt i Vietnam. Beretningen som her følger er et afskedsbrev til hans kæreste, der skulle åbnes i tilfælde af, at han omkom i Vietnam. Joseph E. Sintoni blev dræbt den 27. marts 1968.

Kære Angela

Dette er langt det sværeste brev, jeg nogensinde kommer til at skrive. Det, der gør det så svært, er, at du vil komme til at læse det i den ulykkelige anledning af min død. Du har allerede hørt om min død; jeg håber, du fik nyheden på en nænsom måde. Herregud, Angie, jeg havde ikke lyst til at dø. Jeg havde så meget at leve for. Du var min vigtigste grund til at leve. Du er en juvel, en skat, en kvinde hvis attributter attrå af enhver mand.

Du skulle være min hustru. Jeg takker Gud for, at han gav mig de få lykkelige år sammen med dig. Vor fremtid var usikker, men jeg var fuld af fortrøstning. Nej, jeg ønskede ikke at dø, men døden var en del af mit arbejde.

Jeg beder dig om ikke at hade krigen, fordi den har taget mig. Jeg er glad for og stolt over, at jeg er blevet fundet værdig til den opgave at forsvare Amerika.

Vietnam er ikke en fjern afkrog af verden. Det er ligesom Sagamore, Brooklyn, Honolulu eller et hvert andet sted i verden, hvor der er amerikanere.

Vietnam er en styrkeprøve for den amerikanske ånd. Jeg håber, at jeg i det små har bidraget til at klare den styrkeprøve.

Pressen, fjernsynsskærmen, ugebladene er fyldt med billeder af unge mænd, der brænder deres indkaldelsespapirer for at demonstrere deres mod. Det, de afviser, er den ældgamle lov, som siger, at en mand må kæmpe for at beskytte sit eget folk og sit eget land.

Kræver det mod at udfordre myndighederne

og brænde indkaldelsespapirerne? Spørg mændene i Dak To, Con Tien eller højde 875, de vil fortælle dig, hvor meget mod det kræver.

De fleste mennesker tænker heller aldrig særligt meget over blodomløbet eller det at trække vejret undtagen når disse funktioner bliver undersøgt af en læge. Frihed er ligesom åndedrættet og blodomløbet en del af vores eksistens. Hvorfor tager folk deres frihed som en selvfølge. Hvorfor kan de ikke støtte de mænd, som forsøger at beskytte deres livsblod – nemlig frihed?

Patriotisme er mere end at kæmpe eller dø for ens land. Det er at deltage i dets udvikling, dets fremskridt og dets styringsprocesser. Det er at dele omkostningerne ved den frihed, som blev testamenteret til os, og som aldrig helt er blevet betalt. Ikke at bortøde, ikke at udbytte, men at bevare og forøge til gavn for de som kommer efter os.

Ganske som en mand står sammen med sin familie, hvadenten det er rigtigt eller forkert, således vil en patriot have samme ståsted, som Stephen Decatur havde, da han med disse ord udbragte en skål: "Gid vort land altid må være retfærdigt i sin omgang med fremmede lande, men dog altid vil være vort land, hvadenten det har ret eller uret."

Vi må udføre det arbejde Gud har skikket os til. Det er op til alle amerikanere at kæmpe for den frihed, vi har så kær. Vi må lære de unge om den måde, man gør tingene på i disse storslåede forenede stater. Vi må ikke lade dem tage friheden for givet.

Jeg ønsker at du skal fortsætte med at leve et intenst, rigt og frugtbart liv. Jeg ønsker at du skal dele din kærlighed med nogen. Du må gerne træffe en anden mand og stifte familie. Vil du ikke nok opdrage dine børn til at være stolte amerikanere. Du skal ikke bekymre dig om mig, min ven. Gud må have et særligt sted til soldater.

Jeg er død på den måde, jeg altid har håbet på, mens jeg beskyttede hvad der er mit hjerte

kært. Vi mødes engang i fremtiden. Det gør vi. Jeg vil vente på den dag.

Jeg vil holde vagt over dig Angie, og hvis det er muligt hjælpe dig på en eller anden måde, det vil jeg.

Lad det være dig en trøst at vide, at du fyldte mit korte liv med mere lykke end de fleste oplever i løbet af et helt liv.

Og så det uomgængelige her til sidst: Jeg elsker dig af hele mit hjerte, og min kærlighed til dig vil leve i evighed.

Din Joey

TEKST 37

Tilbageblik på krigen i Vietnam

*I 1965 var befrielsesfronten FNL ved at besejre den sydvietnamesiske hær, som fik sin udrustning og rådgivning fra USA. Præsident Lyndon Johnson reagerede ved at optrappe det amerikanske engagement i krigen. I begyndelsen af marts landede de første marineinfanterister i Danang i det nordlige Sydvietnam. Forfatteren og journalisten Philip Caputo (1941 –) var marineinfanteriløjtnant i en af disse kampeheder. I det efterfølgende uddrag af hans Vietnam erindringer, *A Rumor of War* (1977) (da. Krigsalarm, 1978), reflekterer Caputo over, hvordan den erfaring, de amerikanske tropper, som kæmpede i Vietnam fik, afveg fra kamperfaringer fra andre krige.*

For amerikanere, som ikke blev voksne i de tidlige tressere, kan det være vanskeligt at fatte, hvordan det var i de år – den stolthed og den overvældende selvtilid som herskede. De fleste af de femogtredivehundrede mand i vores brigade, som var født under eller lige efter den Anden Verdenskrig, var formet af den tidsalder, dvs. Kennedys Camelot epoke. Vi drog udenlands fulde af illusioner, hvilket man lige så vel kan bebrejde den tids berusende stemning som vores ungdommelighed.

Krig
mænd, se
også blev
Kennedy
kan gøre
idealisme
dengang
aldrig at
indviede
nistiske r
tro rundt
i slutning
nerførere
at triumf
kerne de
vi, samr
den un
Cong hu
noget he
holdt op
gerne mi

Den
som vær
ligheden
de, og d
uge, ud
nedbrød
året var
ekspedit
ret udm
for nog
velse.

At sl
ikke en
grebet r
en konv
og histo
noton i
Men de
for os, i
hæres o
geligt e
ventnir
lemrun

Krig virker altid tiltrækkende på unge mænd, som intet kender til den, men vi var også blevet forført til at tage vores uniform på af Kennedys udfordring om at "spørge hvad du kan gøre for dit land" og af den missionerende idealisme, han havde vakt i os. Amerika syntes dengang almægtigt: landet kunne stadig hævde aldrig at have tabt en krig, og vi troede, vi var indviede til at spille politi overfor de kommunistiske røvere, og udbrede vores egen politiske tro rundt om i verden. Som de franske soldater i slutningen af 1800-tallet så vi os selv som bannerførere for "en sag, som var forudbestemt til at triumfere". Så da vi marcherede ind i rismarkerne den fugtige martseftermiddag, medførte vi, sammen med vores oppakninger og rifler, den underforståede overbevisning, at Viet Cong hurtigt ville blive slået, og at vi udrettede noget helt og holdent nobelt og godt. Vi beholdt oppakningerne og riflerne; overbevisningerne mistede vi.

Den opdagelse, at de mænd, vi havde hånet som værende bondepartisaner, faktisk i virkeligheden var en dødbringende, målrettet fjende, og det, at tabslisterne blev længere for hver uge, uden at blodsudgydelserne gav resultat, nedbrød vores tidlige selvtilid. Men på efteråret var det, der var begyndt som en eventyrlig ekspedition, blevet til en udmarvende, uafklaret udmattelseskrig, i hvilken vi ikke kæmpede for nogen anden sag end vores egen overlevelse.

At skrive om den form for krigsførelse er ikke en nem opgave. Gentagne gange har jeg grebet mig selv i at ønske, at jeg var veteran fra en konventionel krig, med dramatiske felttog og historiske slag som emne, i stedet for en monoton række af bagholdsangreb og ildkampe. Men der var intet Normandi eller Gettysburg for os, ingen episke sammenstød, som afgjorde hæres og nationers skæbne. Krigen var hovedsageligt et spørgsmål om at udholde ugers forventningsfuld venten, og, med tilfældige mellemrum, at deltage i modbydelige menneske-

jagter gennem jungler og sumpe, hvor snigskytter konstant plagede os, og minefælder eliminerede os én efter én.

Kedsomheden blev indimellem afløst af en storstilet kamppatrulje, men begejstringen, ved at flyve med førerhelikopteren ind i en landingszone, blev for det meste efterfulgt af mere af den sædvanlige slags udmarvende gåture, med mudder der sugede støvlerne fast, og solen der bankede imod vores hjelme, mens en usynlig fjende skød på os fra fjerne skovbryn. De sjældne tilfælde hvor VC valgte at udkæmpe en traditionel kamp, udgjorde den eneste spænding; ikke en almindelig spænding, men den maniske henrykkelse over kontakt med fjenden. Ugers opsparede spændinger blev udløst i nogle få minutters orgiastisk vold, med mænd der råbte eder mellem granatekspllosionerne og de hurtige, knitrende salver fra automatiske rifler.

Udover at tilføje et par lig mere til den ugentlige optælling var der ingen af disse konfrontationer, som udrettede noget som helst; ingen af dem vil nogensinde figurere i militære historiebøger eller blive studeret af kadetterne på West Point. Alligevel ændrede de os, vi der udkæmpede dem; I disse dunkle træfninger lærte vi den gamle lektie om frygt, fejhed, mod, lidelse, grusomhed og kammeratskab. Først og fremmest lærte vi om døden, i en alder hvor det er almindeligt at se sig selv som udødelig. Alle mister den illusion til sidst, men i det civile mister den i løbet af årene. Vi mistede den på een gang, og i løbet af måneder gik vi fra barndom, gennem manddom til at være alt for tidligt midaldrende. Bevidstheden om døden, om de ubønhørlige grænser, der er sat for menneskets tilværelse, afskar os fra vores ungdom, lige så uigenkaldeligt som en kirurgs saks engang havde afskåret os fra livmoderen. Og det skønt få af os havde passeret de femogtyve. Vi forlod Vietnam som besynderlige skabninger, med unge skuldre som bar nogle temmeligt gamle hoveder.